

quam enim quod & forma educationis excellentior est atque constantior, quæ Superiorum prudentia, consilio ac consensu nititur, quam quæ ab unius cujusdam improvidi sæpe ac imperiti iudicio pendet, institutio ipsa, quæ inter multos, quam quæ inter paucos fit, efficacior excitatioque; siquidem frequentia auditorum studium excitat docentis, cuius alacritas ipsos quoque discentes reddit alacriores: omnino violatur Magistratus existimatio & auctoritas, dum, quod publice fieri volunt, privatim administratur. Scholas namque aperire ad Jus Episcopale pertinet supremæ Potestatis, vel Eorum, in quos Ea devolvere hanc publicæ curæ partem voluit; ut proinde nemo id privatus audere debeat; aliter sane atque fieri cum alibi tum hic maxime loci videmus, ubi nemo non sibi licitum hoc permissumque putat. Quid? nonnulli ex his auræ popularis ancupes eò prolabuntur audaciæ dicam, an impudentiæ, ut totas undecunque plateas ad sese pelliciant, & quandoque prudentioribus etiam imponant, non sine maximo Scholæ publicæ Præceptorumque detrimento. Ut enim illa non potest hac ratione indies magis magisque non imminui ac vilescere: ita hos modo non omnes, Arcadum more laborare videmus, dum cum discipulis civium beneficia, quæ capere ipsos oportebat, alii intercipiunt &, si dicendum quod res est, suffurantur. Abesse autem non potest quin, rebus sic se habentibus, industriæ eorum ac sedulitati subinde quid decedat, multi etiam, ii cum primis, qui ulla alia consulere sibi via possunt, rei indignitate permoti, in medio de juventute scholastica bene merendi cursu, velint nolint, languescant, imo deficiant, & aliud vitæ genus, quod laboris habeat minus, plus verò commodi ac dignitatis promittat, anxie anhelent sollicitæque ambiant, non prius, quam adepti fuerint, quiescentes; scholæ autem à vilissimis tandem quibusque, à mancipiis & iis, quibus *sonat vitium percussa,*
maligne